

Halkan hull a sötét

Halkan hull a sötét,
lassan osonva lép,
lélekzet-visszafojtva . . .
Szívem, mért reszketsz?
Mivel ijesztget
az alkonyi óra?

Valami sötét emlék
visszakapta a testét
és eljött érted?
Vagy a jövőendő réme
ivódik fel a vérbe,
lopva, mint a mérgek?

Vagy egy jeges vihar
zord titkaival
dermednek a sírok?
Vagy rádövözték
könnyük ezüstjét
a távoli sírok?

Halkan hull a sötét,
lassan osonva lép
a lépteinkben . . .
Szívem, mért reszketsz?
Mondd, mi ijesztget?
— Minden — minden . . .

N a r a n c s

Narancs, aranyszín
repül, repül
a lány ölébe.

Hahó, ki repít
arany narancsot
a lány ölébe?

Hátulról halkan
odalopakszik,
ujja lefogja
kiváncsi szemét.

Ki az? — „Bolondom.”
Ki még? — „A kedves.”
Ki még? — „Eredj már,
te szeleburdi!”

No — és azután?
Semmi — kihullott
a lány öléből
s messze gurult
az arany narancs . . .